

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 301. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568131312/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Foer Blikket op til dig, Uendelige!
Hvor lille var jeg da!
Jeg ledte om mig selv – men stort, men uden Lige!
Men høit, men fuldt af dig, Unævnelige!
Var mit Hallelujal

Støvet fordrer sin Ret; det fordrede mig tilbage. Jeg begyndte at fryse, og fornåm at jeg endnu havde Legeme! Endau et Nedblik, endnu et Overblik fra denne mageløse Pyramide!

Er det Jordens Herrer, er det Naturens Yndlinger, er det Kunstens Skabere, er det Englenes Brødre og Evighedens tilkommende Borgere, *disse Myrer, som krybe dernede?* Var *Cyrus*, var *Alexander*, var *Cæsar* ikke større fra denne Høide? Vilde en *Socrates*, en *Brutus*, en *Luther*, en *Franklin* saaledes tabe sig i Støvet for Betragteren fra dette Standpunkt? Var *Erwin* et saadant Kryb – have saadanne Myrer opstablet denne Colossus? – Jeg maa ned igien for at overbevise mig om at det er *Mennesker*.

Farvel vidtstraalende Himmell! farvel Zenith! farvel ætheriske Vaaning! – Farvel, *I Alper!* som hist i uhyre Frastand mellem *Schwarzwalds* og de *Vogesiske* for længe siden til Tuer nedsiunkne Bierge, hæve sig for at deele Himmelens Afskeed! Jeg kommer! jeg kommer! – jeg gaaer ned, for atter at stige, for at stige uendelig høiere!

Denne Tanke trøstede, styrkede mig. Jeg begyndte min Nedgang. Den var ulige besværligere end Opgangen, og vilde, hvis jeg ikke ved hvert Trin havde tænkt paa, atter at stige, have blevet mig utaalelig. Giensændene under mig voxte meer og meer; men jeg sank og blev mindre og mindre, ligesom de bleve større. Endelig var jeg igjen, som nedfalden af Himmelen, paa Jorden.

Det var høilys Dag – Klokken var to om Eftermiddagen; vi havde tilbragt fem Timer deroppe – men den store Plads om Kirken forekom mig mørk. Mit Blik saaredes af Steenbroen og de omliggende Bygninger; det ledte om Horizont, og fandt ingen; det søgte en Afgrund, der var ingen – og dog holdt jeg mig fast til *Adams* af Frygt for at tabe Ligevægten. Som man er søesyg endnu paa Landbredden, saa var jeg nu først lufusyg paa

Gaden. Jeg saae op til Spiirspidsen, og saae mig der endnu. Saaledes ravede jeg til Vertshuset.

Min lange, tunge, haarde, uendelige Beskrivelse har trættet dig, kizreste Læser? Jeg kan selv ikke mere! hvil og vederqvæg dig paa hvad Maade dig best synes – medens jeg med *Adams* gaar hen at spise i *Hôtel d'Esprit*.

Hôtel d'Esprit

„Aut nulla ebrietas aut tanta sit, ut tibi curas

Eripiat -- Ovid.

Verten har kastet det, som han paastaaer, overflødige St. bort. „Vi har i Strassburg ingen *hellig* Aand, siger han, men desto mere simpel Aand har min Viin“. [...]

Hans Giestgivergaard fortjener for Resten al Berømmelse. Ved Bordet var Selskabet i Aften endnu større og moersommere end i Middags. Det bestod af Franskmænd, Engelskmænd, Tydske og os to Danske. Fire, fem ret artige Damer, hvoriblandt den eene udmærkede sig med de to deiligste Arme, jeg endnu har seet, oplivede og forskønnede det. Da nogle Flasker Viin under allehaande muntre Samtaler vare tømte, og de fleeste af os reiste sig, indbøde Engellænderne hele Selskabet til en Punsch. Forslaget blev almindelig antaget. Bollerne kom paa Bordet, og Glassene gik rundt. De samme *Engellændere*, som tilforn vare tause, bleve nu med eet snaksomme, syngende, larmende. – De *Franske* derimod, som, nippende til Viinen, havde fyldt Værelset med deres flydende Tungers Vittighed og Indfald, bleve ved hvert Glas Punsch stillere og stillere – deres *Piano* sank meer og meer ligesom Engellændernes *Forte* steeg. *Tydskerne* bleve de samme. Damerne listede sig efterhaanden bort. Gallierne bleve endelig aldeles tause, og Britterne aldeles vilde. Det var en særdeles underholdende Aften, eller rettere Nat; thi Klokken var allerede henimod Et. Jeg formærkede ved denne Leilighed, hvilket uendelig Fortrin i selskabelig Behagelighed, Franskmændene har for Engellænderne. De første ere i følge deres Natur meddeelede, deeltagende, aabne, snaksomme, muntre. Et Glas Viin, som de sielden drikke uden at spæde